

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ludovici Richeomi Societatis Ies. Valedictio Animæ Deuotæ

Richeome, Louis

Coloniæ, 1610

Morti malum inesse, & naturam eam abhorrere. Mors animæ & corporis
diuortium. Cuius in Arles paralyticus mortis apprehensione conualescit.
Vana veterum persuasio de contemnenda morte. Locus tutus & ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50753](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50753)

apud plebem nominis rumusculos
persequuntur, eos maximo precio
nequicquam emere studuerunt: ex-
ecrabili interim flagitio insigniter
semet traducentes. Demum vix de
aliquibus memoriã accepimus, qui
in hac securitatis schola edocti, fru-
ctum suæ Philosophiæ aliquem re-
portarint.

*Morti malum inesse, & naturam eam
abhorrere.*

Mors animæ & corporis diuortium.

*Cuius in Arles paralyticus mortis ap-
prehensione conualescit.*

*Vana veterum persuasio de contem-
nenda morte.*

*Locus tutus & arma optima contra
mortem, verusq; modus eam non
timendi, sed cum ea confugiendi.*

COLLOQVIVM V.

THEOLOGVS. Videamus nunc
etiam illud quod nisi re-
strinxeris aut limitaris, verū
omninò esse non potest; Aiunt enim
nihil in morte mali inesse; aiunt hoc
inquam, at quam absurdè, quamque

imprudenter? Cùm à Deo omnium rerum arbitro propter grauiſſima humani generis delicta hominum ſocietati inuecta ſit? Et quis omninò non videt nec capitaliorem peſtem, nec aduerſarium pernicioſiorem vitæ noſtræ potuiſſe adiungi? Nam quid omninò aliud illa eſt quam ſeparatio animæ & corporis? Separatio verò iſta & violenta auulſio quid niſi crudele diuortium duarum partium nobiliſſimarum, ſanctiſſimæque inter ſe connexarum & maritatarum eſt? quo facto neceſſarium proſus eſt alteri deſiderium moleſtiſſimum ſocij ſui relinqui, alteram verò corrumpi atque diſſolui: corpus videlicet fabricam earum omnium quas communis & ſupremus architectus extrukit pulcherrimè & artiſticiſſimè in terra, & ex terra excitatã. Atque ſi illud etiam verum eſt vitam humanam donum eſſe pro quo quidlibet dare & repræſentare non dubites, quis omninò fidem ei præſtiturus eſt, qui inſolens illud & inauditum παράδοξον aſtruc-

struere non verebitur, mortem nec
malam esse nec formidandam, ne-
que omninò fieri posse (quod sa-
nioris paulò inter eos cerebri non
nemo propugnabat) rerum vt ea
omnium terribilium terribilissima
sit? Abhorret ergo & auersatur hanc
natura quam extingui funditusque
deleri necesse est ab eo qui instinctū
hunc euelli cupit & aboleri. Reuera
enim animal ita abiectum, ita par-
uum nullum reperias, quod mor-
tem non magnoperè pertimescat,
quodque non à Creatore suo vim
istam hauserit vt communi rerum
omnium inimicitie & hosti resiste-
re, vitamque suam armis omnibus
quibus à natura instructum est,
non quam pugnacissimè cupiat te-
gere & conseruare. Brasides il-
le Lacedæmoniorum dux cum ma-
num assis ficibus compleuisset, in-
terque eas murem comprehendif-
set, grauitè admodū ab eo morsus
& sauciatus, ad circumstantes ait
hostem suum liberè abire permittēs
(Plutarchus de Reg. dict.) Ecce
vobis focij, vt mortis ille timor &

vitam amittendi formido animam
ventribus munitissimarum bestiarum
inferit, quo se tueatur! An verò ma-
iorem illud admirationem non ha-
bet, quod natura metu hoc vitur,
non tantum vt vulgari illa & rece-
pta fuga mortem euitare audeat, sed
quod eum etiam vt medicinam ha-
bet morborum incurabiliū ac de-
speratorū? In Arles. (Prouinciæ ci-
uitatē nomine hoc appellant) quen-
dam Ioannem Berle fuisse accepi-
mus, quī cum admodum longo tem-
pore à medicis deploratus lecto af-
fixus ex paralyse iacuisset, quadam
die in domo sua ignem conspicatus
fuit: quī cum iam iam tabulatum cu-
biculi sui lambere ac popularetur,
repente ille horrore perfusus & iam
mortem sibi instantem animo im-
primens, ita spiritus animales per-
culit, neruorumque contractorum
nodos abrupit, confestim vt lecto
exilierit, & fenestra fort è fortuna
præhensa, animoso per eam saltu se
eiecerit, & velut metu ac terrore
persequente & ignem & paralyfin
diuturnam effugerit. Quid ego hoc
loco.

loco Sanctos, quid ingētis animi homines, quid ipsum filium Dei commemorem, quibus omnibus violentum illud diuortium horrorem cōstat incussisse? Patet nunc omninò itaque quam lepidè veteres illi Magistelli vitiorum hoc suum amuletū venditarint, & si etiam Dijs placeat, rationibus herculè plausibilibus confirmarint: planè enim eandem iacturam temporis facere poterant, si gallinis vnicum hoc contra capitalem earum hostem præsidium occlamascent, vulpem non esse metuendam: aut ouibus suggessissent, à lupo nihil prorsus formidandum: quod in ijs malum reperire non sit, quod nocere, quodque vita priuare eas non possint: Credo ego tacendo eas etiam responsuras ad hunc modum consultoribus suis fuisse; Mutate ergo nobis naturam nostram, & illud ante agite, vt nec gallinæ nec oues simus: aut si admodum nobis consultum esse desideratis, in septū tutum nos compingite, & vi ac armis potius, quam verborum inani strepitu nos propugnate. Vt ergo

amborum salutem & incolumitatē
 factam tectamque conseruandi hæc
 ratio est, extra incursum insultumque
 suorum aduersariorum eas consti-
 tuere, custodia eas secunda tegere, ho-
 minum canumque excubias ijs adhi-
 bere, qui maiore quam illi virium
 robore instructi, non tantum ipsas
 conseruent ac tueantur, sed hostibus
 etiam captis ac superatis triumphū
 illis de pelle & exuijs detractis de-
 cernant atque reportent.

*Ut cum
 morte cō-
 figas non
 speciosa
 verba
 sed arma
 bona re-
 quirun-
 tur.*

Ita vbi cum morte in arenam de-
 scendendum est, satis illud esse non
 potest, nec vllius præsidij instar se
 habere, dicere, eam metuendam non
 esse, nihilque in ea mali inueniri: cum
 omninò illud nec rationi nec nature
 consentaneum sit; illud autem po-
 tius serio agendum est vt secessum
 firmum validumque habeamus, ijsque
 armis instruamur, quibus illam in
 carcerē retrudere possimus, aut po-
 tius omni vi adhibita iugulare.

*Cur doctrina prophanorum satis esse
 non possit, vt fructum expensæ
 considerat & mortis capiamus.*

Vete-